

Војислав Вулановић

*
* * *

Куда ћемо у тај беспутан крај
гдје крачемо залуд, не сустижући ништа,
камоли вријеме; но та празнина
није ли једина и дубока слика о нама;

та одбаченост од камења, дрвећа,
ваздуха; и ко ту и шта чека на нас,
на наш занос, на наша мала лукавства,
и откуд та убијеђеност да ходочастимо

љубичасте планине, када ти све ту
окреће леђа, и баца у лице
свој љути и чемерни пркос,
свој жалац и отров, свој ледени огањ;
но твоје је да величаш свијет, јер он је
твоја радост, и не узимаш га друкчије.